

Balıktan Korkan Penguen

Ebru Mina TOMURCUK

Balıktan Korkan Penguen

Ebru Mina TOMURCUK

Işıltılı Lagün'ün kalbinde, suyun binlerce küçük ayna gibi parıldadığı yerde, Percy adında genç bir penguen yaşırdı. Sırtı pürüzsüz siyah, karnı kar gibi beyazdı ve başındaki yumuşak gri tutamlar ona hep biraz uykulu bir görünüm verirdi. Percy'nin beyaz çizgili, biraz fazla uzun, kırmızı örgü bir atkısı vardı; nereye paytak paytak yürüse arkasından sürüklenirdi.

Her sabah Percy'nin arkadaşları neşeye su sıçratarak lagüne dalarlardı. Kahvaltı için parlak gümüş balıklar yakalamaya bayılırlardı. Parlak sarı tepeliği ve mavi ponponlu şapkasıyla tumbul bir penguin olan Pip, suyun içinde hızla kayar ve yakaladıklarını gösterişle sergilerdi. "Balıklar en iyisidir!" diye cıvıldardı Pip. Ama Percy başını çevirir ve aç olmadığını söylemiş gibi yapardı.

Percy balıkları sevmezdi. Kaygan pullar ve kıpır kıpır kuyruklar onu ürpertirdi. Ama bundan da öte, utanç duyardı. Bütün arkadaşları balıklara bayılırdı, o ise bayılmazdı. Ya ona gülerlerse? Bu yüzden Percy sessiz kalır ve kıyıda durup diğerlerinin su sıçratıp dalışlarını izlerdi; küçük turuncu ayakları heyecanla kıpırdanırdı.

Bir öğleden sonra fok Marina, Percy'nin tek başına oturduğunu fark etti. Marina pürüzsüz, gümüş grisiydi, üzerinde daha koyu benekler vardı ve bir yüzgecinde örülmüş yosun bileziği taşıyordu. Sıcak bir gülümsemeyle sordu: "Percy, neden diğerleriyle yüzmüyorsun?" Percy ayaklarına baktı ve fısıldadı: "Balıkları sevmiyorum. Ama herkes seviyor."

Marina gülmedi. Bunun yerine yumuşak bir sesle, "Sorun değil, Percy. Lagünün sakın, sığ kısmında birlikte yüzmeyi çalışabiliriz. Orada balık yok, sadece ılık su ve yumuşak kum var. İster misin?" dedi. Percy utangaçça başını salladı. Ertesi sabah, lagünün berrak ve aydınlık olduğu yumuşak eğimin yanında buluştular.

Başlangıçta Percy tedirgindi. Su tüylerinde serinlik hissettiriyordu ve Marina'nın yüzgecine sıkıca tutundu. "Tam burada kalacağım," diye söz verdi Marina. "Sadece birazcık kürek çek." Percy kürek çekti. Küçük turuncu ayakları tekmeledi, kısa yüzgeçleri çırpındı. Şaşkınlıkla ileri doğru gittiğini fark etti! Marina sevinçle bağırdı ve Percy içinde küçük bir güven kıvılcımı hissetti.

Her gün sakın sığ sularda çalıştılar. Percy yüzmeyi, dönmeyi ve birazcık dalmayı öğrendi. Marina hep yakınındaydı, sabırlı ve yüreklendiriciydi. "Harika gidiyorsun!" dedi. Percy'nin kırmızı atkısı arkasında mutlu bir kurdele gibi süzülüyordu. Yüzmelerini sabırsızlıkla beklemeye başladı ve balıkları düşünmeyi bile unuttu.

Bir gün Marina lagünün daha derin bir yerini işaret etti. "Biraz daha uzağa yüzmeyi denemek ister misin? Hemen yanında olacağım." Percy'nin kalbi hızla çarptı, ama Marina'ya güveniyordu. Daha derin suya doğru yüzdüler. Orası daha karanlıktı ve Percy kumlu dibi göremiyordu. Donakaldı, yüzgeçleri titriyordu. "Burası hoşuma gitmedi," diye fısıldadı.

Marina yaklaştı. "Neyi sevmedin?" diye yumuşakça sordu. Percy düşündü. "Karanlık ve derin. Altında ne olduğunu göremiyorum. Korkutucu geliyor." Marina başını salladı. "Sorun değil. Birçok yüzücü ilk başta böyle hisseder. Sığ sulara dönüp biraz daha çalışalım. Hazır olduğunda yeniden deneyebiliriz."

Sakin suya döndüklerinde Percy yeniden güvende hissetti. Ama derin suyu düşünmeye devam etti. Neden bu kadar korkuyordu? Balıklar değildi. Balıklar sadece balıktı. Karanlıktı, altında ne olduğunu bilmemektir. Korkusunun başından beri balıkların arkasına saklandığını fark etti. "Marina," dedi, "sanırım artık biliyorum. Balıklardan korkmuyorum. Derin, karanlık sudan korkuyorum."

Marina sıcak fok gülümsemesini gösterdi. "Bu büyük bir keşif, Percy. Ve korkmak sorun değil. Derin suda birlikte çalışabiliriz, adım adım. Sana bunun sadece su olduğunu göstereceğim ve hep yanında olacağım." Percy derin bir nefes aldı. Marina'nın onu anladığını bilmek onu daha cesur hissettirdi. "Tamam," dedi. "Deneyelim."

Ertesi gün yeniden derin suyun kenarına yüzdüler. Bu kez Percy donakalmadı. Marina yüzgecini tuttu ve birlikte aşağı yüzdüler. Karanlıktı, ama Percy Marina'nın iyi kalpli gözlerini görebiliyordu. Yumuşak yosunların dalgalandığını ve küçük kabarcıkların yükseldiğini gördü. Canavarlar yoktu, sadece sessiz su vardı. Percy korkusunun birazcık küçüldüğünü hissetti.

Pip yanlarına yüzdü ve Percy'yi daha derin suda gördü. "Vay canına, Percy! Ne kadar cesursun!" dedi Pip. Percy gülümsedi. "Hâlâ biraz korkuyorum," diye itiraf etti. "Ama Marina bana yardım etti." Pip düşünceli göründü. "Balıkları sevmediğin için seninle dalga geçtiysem özür dilerim," dedi Pip. "Anlamamıştım. Arkadaşlar birbirine yardım etmeli." Percy'nin içi ısındı.

O günden sonra Percy, Marina'yla ve bazen Pip'le derin suda yüzmeyi çalıştı. Balıkları hâlâ sevmiyordu, ama bu sorun değildi. Arkadaşları aldırıyordu. Hatta ona en sevdiği atıştırmalığı, küçük deniz meyvelerini getiriyorlar ve korkusuzca daldığında onu alkışlıyorlardı. Percy'nin kırmızı atkısı yüzerken gururla dalgalanıyordu.

Bir akşam Percy, Marina ve Pip'le bir kayanın üzerinde oturup gün batımının lagünü pembe ve altın rengine boyamasını izledi. "Eskiden farklı olmanın kötü olduğunu düşünürdüm," dedi Percy. "Ama şimdi bunun sorun olmadığını biliyorum. Ve gerçek korkumun balıklar değil, derin su olduğunu öğrendim." Marina başını salladı. "Ve gerçek arkadaşların korkularını anlamana yardım ettiğini öğrendin."

Percy gülümsedi, kocaman gök mavisi gözleri parladı. Derin suda her zaman biraz dikkatli olacağını biliyordu, ama artık korkmuyordu. Onu anlayan arkadaşları vardı ve o da kendini biraz daha iyi anlıyordu. Percy'ye göre bu, bütün Işıltılı Lagün'deki en güzel duyguydu.